

Bilag 1.

Statsministeriet.

København, den 26. Februar 1940.

Foranlediget ved det ærede Udvalgs Skrivelse af 22. d. M. skal man herved tilstille Udvalget den fra Formanden for Overfredningsnævnet og Strandfredningskommissionen modtagne Henvendelse, hvorpaa er tegnet Dommerforeningens Erklæring og Justitsministeriets Udtalelse. Desuden vedlægges et Responsum og en Skrivelse fra Professor, Dr. jur. Vinding Kruse samt en Skrivelse fra Foreningen af Naturfredningsformænd i Danmark angaaende det da foreliggende Udkast, der omfattede de samme 3 Punkter, som Lovforslaget indeholder.

Med Hensyn til det ved Lovforslagets 1ste Behandling rejste Spørgsmaal om i § 3 at indføje en Tidsbegrænsning skal Ministeriet bemærke følgende:

Ved Loven af 13. April 1938 er det bestemt, at Overfredningsnævnets Vedtagelse (eller Godkendelse) af en samlet Fredningsplan medfører, at Tilstanden paa og Udnyttelsen af de under Planen inddragne Arealer ikke maa forandres uden Overfredningsnævnets Tilladelse.

Det er denne Lovbestemmelse, der fastlægger Begrænsningen i den private Raadighedsret, og den nu foreslaaede Bestemmelse om Tinglysning ændrer ikke herved. Men selv om det vel er paabudt i Loven af 1938, at Fredningsplanen skal bekendtgøres i Statstidende, saaledes at den private Ejer og andre interesserede derigennem kan faa Oplysning om, hvilke Arealer der omfattes af Planen og derfor er behæftet med en midlertidig Raadighedsservitut, maa det dog findes ønskeligt, at Tinglysning finder Sted, idet det maa være det naturlige, at Oplysning om en Ejendom og dens Behæftelser kan faas ved Undersøgelse af Ejendommens Folio og Akterne til Ejendommen.

Saaftremt man vilde indføje en Tidsbegrænsning, maatte denne naturligvis knyttes, ikke til Tinglysningsbestemmelsen, men til Bestemmelsen i Loven af 1938 om Begrænsningen i den private Raadighedsret.

Spørgsmaalet om at sætte en saadan Tidsfrist var fremme til Overvejelse ved Behandlingen af Loven af 1938, der forhandles bl. a. herom i det af Folketinget nedsatte Udvalg. Ved disse Forhandlinger enedes man om at opgive Tanken om en Tidsfrist, men i Loven at optage Bestemmelsen i sidste Stykke. „Hvis Overfredningsnævnets Tilladelse nægtes, kan Ejeren kræve Fredningssag rejst i Overensstemmelse med Naturfredningslovens almindelige Bestemmelser.“

Denne Bestemmelse maa formentlig siges at give den private fyldestgørende Beskyttelse, medens en Tidsfristbestemmelse, hvis Fristen ikke skal være saa lang, at den praktisk set er uden Interesse for den private, vil kunne blive af skæbnesvanger Betydning for det planmæssige, i passende Tempo gennemførte Fredningsarbejde og bl. a. vilde bringe det offentlige til at tage endelig Stilling til og gennemføre Fredningen i et unødigt hurtigt Tempo. Ikke mindst under de nuværende Forhold vilde dette være meget uheldigt. Statsministeriet maa derfor meget fraraade, at man genoptager Tanken om en Tidsfrist, og anse det for rigtigst, at man bliver staaende ved den i 1938 aftalte Ordning.

Th. Stauning.

F. Grage,
fg.

Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 140 af 7. Maj 1937 om Naturfredning.